

המאוחד, 3.150 ב-37 טשקי חבר הקבוצות, 3.545 ב-47 מושבים, 428
ב-13 ארגוני נוער במושבים, 334 ב-11 ישובים שונים.

14.12.49, יום ד' כג' כסלו

עליתי הבוקר לירושלים - לקבוע משרדי (לא משרד הבטחון) בירושלים,
ולבצע בזאת העברת הממשלה לירושלים.

בשלוש השנים האחרונות העמדתי לא פעם בפני הכרעות מרות וקשות, גם
גורליות. איני יודע אם העמדתי פעם בפני הכרעה קשה יותר: להמרות או"מ,
לעמוד בפני העולם הקטולי, הסובייטי הערבי. לאחר שיקול רב החלטתי שעלינו
לקחת על עצמנו כל הריסק ולעמוד בפני או"מ לא בהצהרות בלבד - זאת עשייתי
לפני שבוע, אלא במעשים, והמעשה - העברת הממשלה בפועל לירושלים. והעברת
הממשלה פירושה כמובן גם העברת הכנסת ולעשות זאת מיד, בסרט מועצת הנאמנות
מהחילה במעולותיה.

עוד בהיוחתי בטבריא (10 בדיצמבר) מסרתי ע"י איתן שנפגשתי אתו בחיפה
(לרגל פגישתי עם המטה באגף מלחמה לדון על חיל האויר) הודעה שנחפרסמו
בעתוני יום א' שעמדנו לא נשתנתה. כינסתי לאותו יום הממשלה, ומשום כך
קיצצתי בשיבחי בטבריא וחזרתי לשעה חמש לח"א. הממשלה קיבלה דעתי שעלינו
להעביר משרדינו והכנסת לירושלים ולהודיע על כך לכנסת ביום ב' (12 בדיצמבר).
התנגדו לכך קמלן ומשה שמירא. הפך בכל נמרצות רמז. ביום ב' בבוקר הכינוחי
הצהרה, שהייתי צריך להביא בשתיים לפני ועדת חוץ ובטחון ולהקריא אותה באחת

בכנסת. בינתיים התעוררה אוטוֹרִיצִיָּה – בחזית הזוית ובמפלגה. ודרשו בירור.
ישיבת ועדת חוץ נדחתה עד 6 בערב – אולם החיפזות הסיעות לא נסתיימו, ודחו
כינוס הכנסת ליום שלם. סיעתנו ישבה כל הערב עד שעה מאוחרת כלילה. ברוב
גדול נחקלה דעתי. התנגדו שפרינצק, קפלן, הרצפלד, לביא ועוד 2-3. בינתיים
נחקלה גם מנשה התנגדות והודעתי על כך לסיעה.

אחמול בבוֹקֶר דנו שוב בממשלה על הדבר לאור החיפזות בסיעות, והצהרתי
אושרה לאחר תיקון קל של רוזן.

בשתיים (אחמול) הבאתי הצהרתי לוועדת חוץ. מפ"ם התנגדה לא מבינה החפזון,
יש בכך התגרות, אין בכך צורך, אולם – וכאן: באה הפתעה נעימה – אם הממשלה
החליטה תמיד המפלגה עצמה מאחורי הממשלה. הצה"ל כלל רצו הפעם להתחרות עם חירות
ודרשות חוקה – על ירושלים כבירה. התחמקו מתשובה על השאלה אם מחייבים העברת
הממשלה והכנסת. בגין כמובן דרש וויכוח על מדיניות הממשלה והבעת אי אמון.

התנגדתי לוויכוח – בקשר להצהרה; הצעתי שהוויכוח יתקיים לאחר שוב
המשלחת. אם יצביעו אי אמון – בבקשה, תהיה הצבעה. במקום וויכוח הצעתי
הצהרות המיעוט. זה נחקל.

בגין לא עמד בדברו – ובמקום הצהרה נאם נאום מוקצה מחמת מיאוס,
אחריו חזרה החזיק טפיר.

בן אהרון שדיבר גם בכנסת בשם מפלגתו עמד שוב על הגובה. שפרינצק
בבמר "ההודעות" מסר סיכום כפי שניסחתי.

לאחר שנוכחתי הבוקר בישיבת ועדת החקקה לבירור עמדת הממשלה נגד
חוקה בשעה זו ובעד חוקי יסוד – עליתי לירושלים.

כפי שאמרתי בחגיגת ביתני התעשיה - העמדנו הפעם - אולם בפעם הראשונה הבהיסטוריה שלנו - במערכה של ישראל נגד כל העולם. החלטת או"ם נחקבלת ע"י ברית משונה של שלושה כוחות עולמיים: הגוש הסובייטי, הוותיקן והעולם הקטולי, עמי ערב והאיטלם (מלבד תרכיה)! הפעם נחבלה - כאשר לא נחבלה או"ם מלפני הרפורמציה - כוח הוותיקן והקתוליות העולמית. מדינות שלגופו של דבר אין להן צורך בירושלים ואוהדות לישראל הצביעו חתה לחץ רומא בעד בינאוס. מכסיקו שנתה דעתה ביום האחרון והצביעו בעד בינאוס במלאה, לאחר שנמנעה בועדה הפוליטית. מדינות ערב דרשו בינאוס מתוך שנאה לישראל וגם מתוך התנגדות ~~מאוד~~ לעבדאלה.

אולם העמדנו לא רק נגד שלושה הגושים האלה שאין לזלזל אף באחד מהם, לרוסיה יש כאן אינטרס ברור² לא רק נגד אנגליה ועבדאלה - אלא זהו פתח להכנס למזרח הקרוב. מקודם לירושלים, אח"כ - מדינה ערבית עצמאית אהודה לה. חוותיקן נלחם כאן על ערך יסודי דתי: שלטון חנצרות נגד שלטון היחידות. ולא קשה ללכות רגשות וחושים דתים וקנאיים בעולם. אולם יש כאן יותר משלושה גושים, לאחר שרוב של 2/3 הצביע (ויותר מרוב של 2/3) זוהי החלטת או"ם, ויש בעיה של פרסטיז' או"ם. פרסטיז' זה אמנם נפגע לא פעם - בדרום אפריקא, בבעית א"י גופה, בהחלטה על מושבות ועוד, אולם כאן יש ענין דתי אוניוורסלי, ומדינה קטנה וצעירה, בעצמה כמעט יצירה או"ם, מורדת בה. וגם המדינות שהצביעו נגד (בעיקר מדינות מרוחחמניות) עומדות חתה לחץ הקהילים ויש להן שאלה של פרסטיז'ה, וחאהבה לישראל אינה גדולה ביותר.

אין להניח אולי סנקציות צבאיות. ברור שנגד צבא רוסי או אמריקני לא נוכל לעמוד. אבל מספיקות סנקציות כלכליות. אמריקא יכולה בנקל להחניק אותנו, כי זוהי כמעט הארץ היחידה שזרם ההון חפשי בחוכה ובה יושבים חמשה מיליון יהודים. אם היא תאחז נגדנו באמצעים כלכליים בהסכמת או"ם - מי יודע אם נוכל לעמוד.

יש גם שאלה מוסרית-פוליטית. אין לדעתי עם בעולם המעוניין כסונו
בוויזוק או"ם ובשלטון משפט בעולם. הפרת השלום היא הסכנה האיומה ביותר גם
להמוני היהודים בעולם וגם לקיומה, לעצם קיומה של מדינת ישראל. ופחות
ממישהוא אחר מותר לנו לזלזל באו"ם.

אולם השיקולים כנגד מכריעים.

בינאום ירושלים מוציא ממדינת ישראל 100,000 יהודים. לא כיום אחד
אנו מסוגלים להקים ישוב כזה. זוהי גם חבלה רצינית ביכולת הקליטה שלנו.
אולם ירושלים זה לא רק 100,000 יהודים. זוהי עיר דוד. אס"י היא לב האומה/
העברית - ירושלים היא לב לבה. שלטון בינאום בירושלים פירושו אינטרבות
בינלאומיות ושלטון אינטרבות אלה בישראל. לכל "צד" בירושלים יהיה "צד"
בישראל. זהו פיצוץ העם. נוסף על שתי ה"אוריינטציות" המחבלות גם עכשיו
יהיו לנו מי יודע כמה אוריינטציות.

יתקבלו אינטרסים כלכליים נגד מדינת ישראל ובעד בינאום. גידול ירושלים
היהודית יפסק, ולא עוד אלא שירד. אולי גם יהרס. זה יהיה הנצחון הראשון של
עמי ערב נגד ישראל, שלטון אום יבוצע נגדנו ללא נגד ערבים, בין שחלקו של
עבדאלה בבינאום או לא. ויהכן שלא יבנאמו את מסגד עומר וסכיבתו. אבל כל
זה היא רק החחלה.

רוסיה מעונינת לא רק בירושלים. היא עומדת על גבולות 29 לנובמבר.
ז"א לקחת מאתנו יפו, לוד, רמלה, מגדל-גד, נצרת והגליל המערבי. ז"א הרס
המדינה גם הווחיקן מעוניין ב-29 לנובמבר - ממנו נצרת והמעפח שלטון ישראל
המהווה סכנה היאולוגית.

יבוא אז גם דבר המליטים. אם אפשר לעשות בנו נגד רצוננו - אין מניעה להחזרת המליטים, הערביים רק יתחילו בקטמניה, ועל רקע "הוטגיסרי", וכאן יצטרפו לא רק קתולים. כי יש "אפיל" למענת פליטים מנושלים. הוסיקן מעוניין בחיזוק העדות הקטוליות והנוצריות. יש עוד מקומות קדושים בארץ: חוף כנרת, כפר נחום, כפר קנא, ועוד (מלבד נצרת), ידרשו "מיקוח" שלטוני על כל הבנינים והמקומות הדתיים במדינה - ואם הוולסה מספיקה תבוא החלטה. זהו הרס המדינה, השמלחה, זוהי אנרכיה פנימית.

לעמוד בפני סכנות אפשר רק מההתחלה, בשאלת ירושלים. אם נכשיל החלטה או"מ פה - חוסלה שאלת הגבולות ולא ידרשו מאתנו פליטים. הצלחתנו בשאלת ירושלים - פותרת כל בעיות בינלאומיות סביב מדינת ישראל.

הנצליח? יתכן ויתכן.

יש לנו בני ברית, ובמעשינו תלויה עמדת בני ברית אלה.

יש לעבדאלה. הוא אמנם שכוי בידי אנגליה, אבל כלפי שאר עמי ערב (שאף עצמאותם ממוקמת) הוא גורם, ולפעמים מכריע. הוא הורס האחדות הערבית, ועלול למשוך אחריו אויביו הנבזה ביותר בקרב עמי ערב - עיראק. ואם לעבדאלה כשלעצמו אין חוקף - יש חוקף לאלה שעומדים מאחוריו - לאנגלים.

זוהי אירוניה של היסטוריה, אבל זוהי עובדה, ובמידה מוכרת יש לנצל כל עובדה לטובתנו: אנגליה היא בסכסוך זה עם או"מ בעלת בריתנו, בלי אוסר ודברים, בלי צורך לבוא אחם בדברים. היא מעמוד מאחורי עבדאלה, וכמילה מאחורינו. אנגליה ז"א מדינות מערב הפרוטסטנטיות במידה רבה, ואולי גם אמריקא. אין לאמריקא עדיין מדיניות מגובשת במזרח, והיא בהרבה מקרים

נגררת (שלא לסובחנו) אחרי אנגליה. יתכן - ונחוץ - שתגור הפעם אחרי אנגליה לסובחנו. והדבר חלוי באמריקא. אם אמריקא לא תטע בנז - אין לחשוש ביותר לשוט או"ם ולכוחות שבחוכה - לא לעמי ערב, לא לגוש הסובייטי ואף לא לוחיקן, אם כי זה יכל להזיק לנו גם מחוץ לאו"ם ובלי צבא. ועמדת אמריקא לא מבוששת. אם נזכה - ייתכן שנאמנות עורטלית לאו"ם תתגבר - כי הדאגה לנו אינה מחייבת כל כך. אם נעשה מעשה ונעמוד אמריקא בפני מבחן - להחליט על פעולת איבה נגדנו (בלי חסימת אנגליה), לא תסתר לעשות זאת, והדעת נותנת (אם כי אין בכל וודאות) שתחפש דרכים לשנות החלטה או"ם כאשר עשתה זאת כבר פעמים אחדות.

יש גם עזרת עבדאלה - ומכיוון שהוא יושב בירושלים אין לזלזל בכך, ומשיחות המתנהלות אתו עכשיו הן לעזר רב.

שטרינצק ניסה בישיבת הסיעה למצות כל הנימוקים נגד הצעד. והנימוקים הם מחדים: סקציות, שנאת העולם הנוצרים וכו'. אמרתי שאני מכיר חברינו ופחדיהם - ואני מכיר עצמי, ואני יכל להגיד שאין ביניהם אף אחד שידמה אלי בפחדנותו. אני הפחדן הגדול ביותר, אם כי אני מפחד לעתים קרובות מדברים אחרים, שהחברים לא טפחדים מהם או לא שמים אליהם לב. לא חסיד אני מביע כל "פחד" - כי אני מפחד שמא אפחיד יותר מדי חברינו והתנועה, ומחוך "פחד" אני מחייב הפרת החלטה או"ם פיד ובמעשים. אני רואה הסכנה שרואים החברים המחנדים לקו שלי, אולם אני רואה סכנות יותר חמורות בקו שלהם, והדרך מלאה חתחתים בכל אופן, וההכרעה היא - בעד עמירה בפני החלטה או"ם.

מלחמתנו זו תרים קרננו בעולם - גם בקרב מחנדינו ותרכז מביבנו כל עם ישראל.

- - - - -

מהמקומות שראיתי עד עכשיו כמרכז לממשלה נראה לי בית הסוכנות.
עד שנבנה הקריה בירושלים יעבור זמן לא מעט, וכאן יש בית מתאים, ובונים
אגף נוסף, שיחאים למשרד ראש הממשלה. להפתעתי הסכים לכך שרגאי אבל הוא
רוצה להימלך בחבריו.

- ראובן וששון מסרו השיחה עם עבדאלה שנמשכה הלילה משכע ועד שלוש
לפנות בוקר.

הסכימו לעקרונות: לנו חלק בעיר העתיקה עד הכותל המערבי ועד ככלל,
הגדה המערבית של ים המלח, לטרון, גישה חפשיה לאר הצופים (בלי רציפות)
אולם הוא הציג הפעם דרישה חדשה: לא רק מעבר לעזה - אלא שטח שלנו על גבול
עזה, כל זמן שאינו מקבל עזה מהמצרים, כי אינו בטוח שיקבל עזה, ושכנותי
חשש לחץ. הוא גם דורש דרך לבית לחם בשלפוננו. כמו כן סידור פיצויים על רכוש
ערבי פרטי שעבר לרשותנו.

הוא רוצה להפגש אחי - ומטבים לבוא לירושלים היהודית, לסעוד אחי
באחד הערבים.

- חזרתי לפנות ערב לת"א.

15.12.49

ביקרחי עם יגאל ושיטריח קורס המשטרה שנמתיים היום - אחר כך ביקרנו
בשדה העופה ברמה רחל. אין סכנאים. אנשי הקבוצים שרוצים להשאר אין
מסקיהם ^{משיט} להם לעשות זאת.

- חזרתי לת"א בערב.